Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (siódma izba)

z dnia 5 maja 2025 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu – Przywileje i immunitety – Odmowa przez Parlament nadania biegu wnioskowi o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetów – Schwytanie na gorącym uczynku – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność

W sprawie T-248/24

EC, którą reprezentowali Ch. Marchand, S. Mary oraz G. Boye, avocats,

strona skarżąca,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, który reprezentowali N. Lorenz oraz A.-M. Dumbrăvan, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (siódma izba),

w składzie: K. Kowalik-Bańczyk, prezeska, G. Hesse i B. Ricziová (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

uwzględniając pisemny etap postępowania, a w szczególności:

– wniosek o umorzenie postępowania i zarzut niedopuszczalności podniesione przez Parlament w odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 sierpnia 2024 r.,

– uwagi skarżącej złożone w sekretariacie Sądu w dniu 27 września 2024 r.,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, EC, wnosi o stwierdzenie nieważności aktu Komisji Prawnej Parlamentu Europejskiego z dnia 7 marca 2024 r., podanego do wiadomości przez przewodniczącą Parlamentu Europejskiego na posiedzeniu plenarnym w dniu 11 marca 2024 r. i oddalającego wniosek skarżącej o wyrażenie przez Parlament zgody na skorzystanie z jej przywilejów i immunitetów (zwanego dalej „zaskarżonym aktem").

Okoliczności powstania sporu

2 Skarżąca była posłanką do Parlamentu Europejskiego ósmej (2014–2019) i dziewiątej kadencji (2019–2024). W wyborach europejskich, które odbyły się w czerwcu 2024 r., nie została ponownie wybrana, a jej mandat wygasł w dniu 16 lipca 2024 r. wraz z otwarciem sesji inauguracyjnej dziesiątej kadencji.

3 W dniu 9 grudnia 2022 r. skarżąca została zatrzymana w Belgii, gdzie przez pięć miesięcy była tymczasowo aresztowana, z czego cztery miesiące spędziła w zakładzie karnym; jej miejsce zamieszkania przeszukano, a wobec niej zastosowano środki zabezpieczające, przy czym nie uchylono jej immunitetu.

4 W dniu 1 czerwca 2023 r. skarżąca złożyła do przewodniczącej Parlamentu wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie ze swoich przywilejów i immunitetów. We wniosku tym powołała się ona w szczególności, po pierwsze, na art. 5 ust. 2 oraz art. 7, 8 i 9 regulaminu Parlamentu mającego zastosowanie do dziewiątej kadencji (2019–2024) (zwanego dalej „regulaminem"), i po drugie, na art. 8 i 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 83, s. 266, zwanego dalej „protokołem nr 7").

5 We wniosku o wyrażenie zgody na skorzystanie ze swoich przywilejów i immunitetów skarżąca zarzuciła, że doszło do faktycznego naruszenia jej immunitetu, w szczególności ze względu na jej zatrzymanie w dniu 9 grudnia 2022 r. „pod fałszywym pretekstem schwytania na gorącym uczynku", aresztowanie i późniejsze zastosowanie wobec niej aresztu domowego, a także „prowadzenie nielegalnych dochodzeń co najmniej od lipca 2022 r.".

6 Wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie przez skarżącą z jej przywilejów i immunitetów został podany do wiadomości przez przewodniczącą Parlamentu na sesji plenarnej w dniu 12 czerwca 2023 r. i przekazany, zgodnie z art. 9 ust. 1 regulaminu, komisji prawnej Parlamentu.

7 W dniu 11 marca 2024 r. przewodnicząca Parlamentu podała do wiadomości na sesji plenarnej, że „[w] dniu 7 marca 2024 r. komisja [prawna] stwierdziła, że wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie [z przywilejów i immunitetów skarżącej] jest niedopuszczalny w oparciu o bezpośrednie zastosowanie [protokołu nr 7], który przewiduje, że nie można powoływać się na immunitet, w przypadku gdy członek został schwytany na gorącym uczynku" oraz że „[p]ostępowanie dotyczące tego wniosku zostało zatem zakończone".

Żądania stron

8 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu,

– obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

9 Parlament wnosi do Sądu o:

– umorzenie postępowania w przedmiocie skargi lub, tytułem żądania ewentualnego, odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej,

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

10 Zgodnie z art. 130 regulaminu postępowania przed Sądem, jeżeli w odrębnym piśmie pozwany wnosi do Sądu o wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie niedopuszczalności skargi lub niewłaściwości Sądu bez rozpatrywania sprawy co do istoty, Sąd orzeka w przedmiocie wniosku w możliwie najkrótszym czasie.

11 Parlament wnosi do Sądu o stwierdzenie, że skarga stała się bezprzedmiotowa i że należy umorzyć postępowanie w jej przedmiocie ze względu na to, iż począwszy od dnia 16 lipca 2024 r. skarżąca nie jest już posłanką do Parlamentu Europejskiego i w związku z tym nie ma już interesu w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu. Ponadto Parlament twierdzi, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na to, iż zaskarżony akt nie wywołuje żadnych skutków prawnych, a zatem nie może być kwestionowany na podstawie art. 263 TFUE.

12 W okolicznościach niniejszej sprawy należy na wstępie zbadać podniesiony przez Parlament zarzut niedopuszczalności.

13 Zdaniem Parlamentu, choć w art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7 wyraźnie przewidziano uchylenie immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego, to podstawą prawną dla wyrażenia zgody na skorzystanie z immunitetu parlamentarnego są jedynie art. 7 i 9 regulaminu, w którym przedstawione zostały zasady wewnętrznej organizacji Parlamentu, a instytucji tej nie można przyznawać kompetencji, które nie zostały wyraźnie uznane w prawie pierwotnym, takim jak protokół nr 7, lub w akcie ustawodawczym. W związku z tym Parlament uważa, że w oparciu o art. 9 akapit pierwszy lit. b) lub art. 9 akapit drugi protokołu nr 7, które nie przyznają mu wyłącznej kompetencji do ustalenia, czy przesłanki stosowania tych przepisów zostały spełnione, nie może on wydać wywołujących wiążące skutki prawne decyzji w sprawie wyrażenia zgody na skorzystanie przez jednego z jego członków z jego immunitetu i że w konsekwencji zaskarżony akt nie może być kwestionowany na podstawie art. 263 TFUE.

14 Skarżąca podnosi, że decyzja Parlamentu o niewyrażeniu zgody na skorzystanie przez nią z jej immunitetu na podstawie art. 7 i 9 regulaminu, zgodnie z art. 9 protokołu nr 7, jest aktem wywołującym wiążące skutki prawne. W szczególności podnosi ona, że brzmienie art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7 oznacza, iż Parlament nie tylko ma prawo do uchylenia immunitetu jednego ze swoich członków, lecz również ma prawo wyrazić zgodę na skorzystanie z tego immunitetu, to znaczy zdecydować, czy postępowanie wszczęte przeciwko posłowi do Parlamentu Europejskiego narusza immunitety przewidziane w art. 9 tego protokołu, wskutek czego taka decyzja wywołuje skutki prawne, które są wiążące dla organów sądowych państw członkowskich.

15 Należy przypomnieć utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym za akty zaskarżalne w rozumieniu art. 263 TFUE uważa się wszelkie akty, bez względu na ich charakter lub formę, zmierzające do wywołania wiążących skutków prawnych mogących wpływać na interesy strony skarżącej poprzez istotną zmianę jej sytuacji prawnej (wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, EU:C:1981:264, pkt 9; z dnia 26 stycznia 2010 r., Internationaler Hilfsfonds/Komisja, C-362/08 P, EU:C:2010:40, pkt 51). Z kolei wszelkie akty Unii niewywołujące obligatoryjnych skutków prawnych nie podlegają kontroli sądowej przewidzianej w art. 263 TFUE (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

16 W celu stwierdzenia, czy dany akt wywołuje wiążące skutki prawne, należy uwzględnić jego istotę i dokonać oceny tych skutków w zależności od obiektywnych kryteriów, takich jak treść tego aktu, przy uwzględnieniu w razie potrzeby okoliczności jego przyjęcia, a także uprawnień instytucji, która go wydała (zob. wyroki: z dnia 20 lutego 2018 r., Belgia/Komisja, C-16/16 P, EU:C:2018:79, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 9 lipca 2020 r., Republika Czeska/Komisja, C-575/18 P, EU:C:2020:530, pkt 47).

17 Ponadto, jeżeli decyzja instytucji Unii ma charakter odmowny, decyzję tę należy oceniać w zależności od charakteru wniosku, na który stanowi ona odpowiedź (wyroki: z dnia 8 marca 1972 r., Nordgetreide/Komisja, 42/71, EU:C:1972:16, pkt 5; z dnia 24 listopada 1992 r., Buckl i in./Komisja, C-15/91 i C-108/91, EU:C:1992:454, pkt 22; z dnia 9 października 2018 r., Multiconnect/Komisja, T-884/16, niepublikowany, EU:T:2018:665, pkt 45). W szczególności odmowa jest aktem, który może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 263 TFUE, w sytuacji gdy akt, którego wydania odmawia instytucja Unii, mógłby zostać zaskarżony na podstawie tego postanowienia. Wynika stąd, że oddalenie przez instytucję skierowanego do niej wniosku nie stanowi aktu mogącego być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, jeżeli celem tego wniosku nie jest przyjęcie przez tę instytucję środka wywołującego obligatoryjne skutki prawne (postanowienia: z dnia 5 września 2012 r., Farage/Parlament i Buzek, T-564/11, niepublikowane, EU:T:2012:403, pkt 27; z dnia 1 lutego 2018 r., Collins/Parlament, T-919/16, niepublikowane, EU:T:2018:58, pkt 19).

18 W związku z tym w niniejszej sprawie, w celu ustalenia, czy zaskarżony akt, w którym odmówiono wyrażenia zgody na skorzystanie przez skarżącą z jej przywilejów i immunitetów, jest aktem zaskarżalnym w rozumieniu art. 263 TFUE, należy zbadać, czy wnioskowany w tym przypadku środek mógł wywoływać skutki prawne.

19 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z art. 5 ust. 1 i art. 13 ust. 2 TUE Parlament działa w granicach uprawnień przyznanych mu na mocy traktatów.

20 Następnie należy przypomnieć, że art. 8 protokołu stanowi, iż „[w]obec członków Parlamentu […] nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych”.

21 Artykuł 9 protokołu nr 7 stanowi zaś, co następuje:

„Podczas sesji Parlamentu […] jego członkowie korzystają:

a) na terytorium swojego państwa – z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;

b) na terytorium innego państwa członkowskiego – z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.

Immunitet chroni także członków podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu […].

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został schwytany na gorącym uczynku i nie może on stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament […] prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregokolwiek ze swoich członków".

22 Immunitet parlamentarny posłów europejskich, ustanowiony w art. 8 i 9 protokołu nr 7, przewiduje dwie formy ochrony przyznawanej zazwyczaj członkom parlamentów krajowych państw członkowskich, czyli immunitet z uwagi na opinie lub stanowisko zajęte w głosowaniu przy wykonywaniu obowiązków parlamentarnych oraz nietykalność poselską, obejmującą co do zasady immunitet jurysdykcyjny (wyroki: z dnia 21 października 2008 r., Marra, C-200/07 i C-201/07, EU:C:2008:579, pkt 24; z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, pkt 18).

23 W niniejszej sprawie skarżącą, wybraną w państwie członkowskim innym niż Belgia, zatrzymano i aresztowano oraz prowadzono wobec niej postępowanie w Belgii. Nie twierdzi ona, że to postępowanie sądowe jest związane z opiniami wyrażonymi przez nią przy wykonywaniu obowiązków parlamentarnych czy też ze stanowiskiem zajętym przez nią w głosowaniu przy wykonywaniu tych obowiązków. W tych okolicznościach, i jak wynika z jej pism, należy uznać, że powołuje się ona wyłącznie na immunitet czy też nietykalność, o której mowa w art. 9 akapit pierwszy lit. b) protokołu nr 7. Należy również stwierdzić, że w niniejszym przypadku krajowe organy sądowe nie zwróciły się o uchylenie immunitetu skarżącej, lecz uznały, że chodzi o przypadek schwytania na gorącym uczynku.

24 Wreszcie należy podkreślić, że rozpatrzenie wniosku o uchylenie immunitetu i rozpatrzenie wniosku o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetów stanowią dwa odrębne postępowania.

25 W tym względzie uchylenie immunitetu zostało wyraźnie przewidziane w art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7, który stanowi, że „immunitet […] nie może […] stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament […] prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregokolwiek ze swoich członków". Przepis ten przyznaje zatem Parlamentowi wyłączne prawo do uchylenia immunitetu przewidzianego w art. 9 tego protokołu, czyli prawo do pozbawienia posła do Parlamentu Europejskiego ochrony przysługującej mu na mocy tego przepisu. Tego rodzaju decyzja stanowi akt zaskarżalny w rozumieniu art. 263 TFUE (wyrok z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, EU:T:2008:440, pkt 31).

26 Natomiast wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetów posła do Parlamentu Europejskiego zostało wyraźnie przewidziane nie w protokole nr 7, lecz wyłącznie w art. 7 i 9 regulaminu.

27 W tym kontekście należy przypomnieć, po pierwsze, w odniesieniu do immunitetu przewidzianego w art. 8 protokołu nr 7, że orzeczono już, iż decyzja Parlamentu o wyrażeniu zgody na skorzystanie z tego immunitetu stanowi opinię niewywołującą wiążących skutków wobec krajowych organów sądowych (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 października 2008 r., Marra, C-200/07 i C-201/07, EU:C:2008:579, pkt 39; z dnia 6 września 2011 r., Patriciello,

C-163/10, EU:C:2011:543, pkt 39). Aby dojść do tego wniosku, Trybunał stwierdził w szczególności, że protokół nr 7 nie przewiduje kompetencji Parlamentu w zakresie badania, w przypadku postępowania sądowego przeciwko posłowi do Parlamentu Europejskiego z uwagi na wyrażone przez niego opinie i stanowiska zajęte w głosowaniu, czy przesłanki skorzystania z immunitetu przewidzianego w art. 8 tego protokołu zostały spełnione, i że taka kompetencja nie może wynikać z przepisów regulaminu, który jest aktem organizacji wewnętrznej i nie może ustanowić na rzecz Parlamentu kompetencji, które nie zostały wyraźnie uznane w akcie normatywnym, w niniejszym przypadku w protokole nr 7 (wyrok z dnia 21 października 2008 r., Marra, C-200/07 i C-201/07, EU:C:2008:579, pkt 32, 38).

28 Po drugie, jeśli chodzi o immunitet przewidziany w art. 9 protokołu nr 7, należy rozróżnić dwie sytuacje.

29 Z jednej strony kompetencja Parlamentu do wyrażenia zgody na skorzystanie z immunitetu może w odpowiednim wypadku wynikać z art. 9 akapit pierwszy lit. a) protokołu nr 7, ponieważ z postanowienia tego wynika, że zasięg i zakres immunitetu, z którego korzystają posłowie do Parlamentu Europejskiego na ich terytorium krajowym, czyli, innymi słowy, materialna treść tego immunitetu, są określane przez poszczególne systemy prawa krajowego, do których postanowienie to odsyła. To odesłanie do prawa krajowego oznacza, że w przypadku gdy prawo państwa członkowskiego przewiduje procedurę skorzystania z immunitetu przez członków parlamentu krajowego, umożliwiającą temu parlamentowi interwencję przed organami sądowymi lub policyjnymi, w szczególności poprzez żądanie zawieszenia postępowania wobec jednego z jego członków, takie same uprawnienia powinny zostać przyznane Parlamentowi w odniesieniu do posłów europejskich wybranych z tego państwa (zob. podobnie wyrok z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, pkt 105, 115).

30 Z drugiej strony natomiast art. 9 akapit pierwszy lit. b) protokołu nr 7 nie odsyła do prawa krajowego, a zatem nie może być wykorzystywany do uzasadnienia kompetencji Parlamentu do wyrażenia zgody na skorzystanie z immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego.

31 Ponadto nie można uznać, że art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7 sam w sobie stanowi podstawę kompetencji Parlamentu do wyrażenia zgody na skorzystanie z immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego. Sąd rozstrzygnął już bowiem w tym względzie, że wyłącznego prawa do uchylenia immunitetu przyznanego w tym postanowieniu nie można interpretować w ten sposób, iż przyznaje ono Parlamentowi wyłączną kompetencję do decydowania ze skutkiem wiążącym, czy posłowi do Parlamentu Europejskiego przysługuje immunitet przewidziany w art. 9 protokołu nr 7 w kontekście zarzucanych mu czynów (wyrok z dnia 5 lipca 2023 r., Puigdemont i Casamajó i Comín i Oliveres/Parlament, T-115/20, odwołanie w toku, EU:T:2023:372, pkt 65).

32 W istocie negatywne sformułowanie art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7 (zob. pkt 21 powyżej) przewiduje jedynie dwa ograniczenia immunitetu lub nietykalności, o których mowa w art. 9 tego protokołu. Po pierwsze, nie można powoływać się na immunitet, w przypadku gdy członek został schwytany na gorącym uczynku. Oznacza to siłą rzeczy, że w przypadku schwytania na gorącym uczynku a fortiori nie można wyrazić zgody na skorzystanie z tego immunitetu. Po drugie, immunitet ten nie może stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament prawa do uchylenia go.

33 Skarżąca powołuje się jednak na skuteczność (effet utile) art. 9 protokołu nr 7.

34 W tym względzie należy przypomnieć, że szeroka wykładnia przepisu prawa Unii w celu zapewnienia jego skuteczności (effet utile) nie może prowadzić do naruszenia ustanowionego w traktatach podziału kompetencji między Unią a jej państwami członkowskimi. Byłoby zaś tak w przypadku, gdyby z art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7 wynikało, że Parlament posiada wyłączną kompetencję do ustalenia z wiążącym skutkiem, czy postępowanie sądowe prowadzone wobec posła do Parlamentu Europejskiego podważa jego immunitet, podczas gdy kompetencja ta przysługuje co do zasady w pierwszej kolejności organom, które prowadzą postępowania sądowe (zob. podobnie wyrok z dnia 5 lipca 2023 r., Puigdemont i Casamajó i Comín i Oliveres/Parlament, T-115/20, odwołanie w toku, EU:T:2023:372, pkt 66, 68). To samo odnosi się a fortiori do ustalenia, czy spełnione zostały przesłanki dotyczące schwytania na gorącym uczynku, ponieważ ta szczególna właściwość należy wyłącznie do organów, które prowadzą postępowania sądowe.

35 Należy bowiem zauważyć, że ogólnie rzecz biorąc, jeżeli organy, które prowadzą postępowania sądowe, stwierdzą, iż czyny zarzucane posłowi do Parlamentu Europejskiego są objęte immunitetem przewidzianym w art. 9 protokołu nr 7, i jeśli chcą one kontynuować te postępowania, to są zobowiązane zwrócić się do Parlamentu o uchylenie tego immunitetu. Ponadto w art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7 uregulowano również szczególną sytuację związaną ze schwytaniem na gorącym uczynku, w której organy te nie muszą zwracać się do Parlamentu o uchylenie immunitetu, gdyż w takim przypadku nie można nawet powoływać się na immunitet. Badanie tego, czy spełnione zostały przesłanki pozwalające na stwierdzenie, że doszło do schwytania na gorącym uczynku, należy więc do wyłącznej kompetencji tych organów, a zatem jest niezależne od opinii Parlamentu.

36 Przyjęcie przeciwnej wykładni, za którą opowiada się skarżąca, oznaczałaby, że Parlament posiada kompetencję do decydowania, czy postępowanie sądowe prowadzone wobec posła do Parlamentu Europejskiego podważa jego immunitet we wszystkich przypadkach czynów zabronionych popełnionych przez posłów do Parlamentu Europejskiego bez wyjątku, w tym w przypadku schwytania na gorącym uczynku, co skutkowałoby pozbawieniem skuteczności (effet utile) pierwszej części art. 9 akapit trzeci protokołu nr 7.

37 W konsekwencji należy uznać, że postanowienia art. 9 akapit pierwszy lit. b) protokołu nr 7, nawet w związku z art. 9 akapit trzeci tego protokołu, nie przyznają Parlamentowi jakiejkolwiek kompetencji do przyjęcia decyzji o wyrażeniu zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetów, w związku z czym w takim przypadku, w szczególności w przypadku schwytania na gorącym uczynku, taka decyzja wydana na podstawie regulaminu nie może wywoływać wiążących skutków wobec osób trzecich. W tych okolicznościach zaskarżony akt, który odmawia udzielenia zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetów skarżącej, również nie stanowi aktu wywołującego wiążące skutki prawne.

38 Wynika z tego, że zaskarżony akt nie podlega zaskarżeniu w drodze skargi o stwierdzenie nieważności przewidzianej w art. 263 TFUE. Należy zatem uwzględnić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Parlament i w konsekwencji odrzucić skargę jako niedopuszczalną, bez konieczności badania, czy skarżąca nadal ma interes prawny w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu.

W przedmiocie kosztów

39 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

40 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy ją obciążyć jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Parlament zgodnie z jego żądaniem.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona.

2) EC pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 5 maja 2025 r.

Sekretarz
V. Di Bucci

Prezeska
K. Kowalik-Bańczyk